

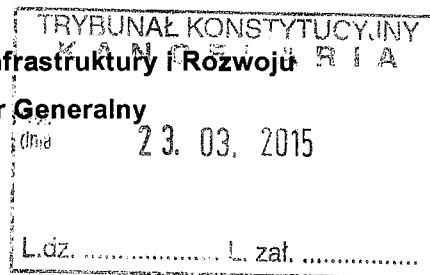
DTD-I-0212-2-MS/15

Trybunał Konstytucyjny

Wnioskodawca: Sąd Rejonowy Poznań – Stare Miasto
w Poznaniu

Uczestnicy: 1) Minister Infrastruktury i Rozwoju
2) Prokurator Generalny

Sygn. akt P 10/15

**ODPOWIEDŹ -
- wyjaśnienia dotyczące pytania prawnego**

Na podstawie art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. Nr 102, poz. 643, z późn. zm.), w imieniu Ministra Infrastruktury i Rozwoju niniejszym przedstawiam poniżej wyjaśnienia dotyczące pytania prawnego przedstawionego przez Sąd Rejonowy Poznań-Stare Miasto w Poznaniu Wydział VII Cywilny w postanowieniu z dnia 5 stycznia 2015 r., sygn. akt , tj. „czy § 10 rozporządzenia Ministra Transportu i Budownictwa z dnia 24 lutego 2006 r. w sprawie ustalania stanu przesyłek oraz postępowania reklamacyjnego (Dz. U. z 2006, nr 38, poz. 266) jest zgodny z art. 79 ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. – Prawo przewozowe (Dz. U. z 2012, poz. 1173 j.t. z późn. zm)”.

Artykuł 79 ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. – Prawo przewozowe (Dz. U. z 2012 r. poz. 1173, z późn. zm.), zwanej dalej „Prawem przewozowym”, stanowi upoważnienie dla ministra właściwego do spraw transportu do określenia w drodze rozporządzenia:

- 1) szczegółowego trybu i sposobu ustalania stanu przesyłek;
 - 2) warunków, jakim powinny odpowiadać reklamacje i wezwania do zapłaty z tytułu przewozu osób i przesyłek oraz trybu postępowania reklamacyjnego
- mając na uwadze zapewnienie sprawnego i terminowego dochodzenia roszczeń.

Przepis ten, w aktualnie obowiązującym brzmieniu, wszedł w życie z dniem 31 stycznia 2005 r. na mocy art. 1 pkt 7 i art. 3 ustawy z dnia 16 grudnia 2004 r. o zmianie ustawy – Prawo przewozowe (Dz. U. Nr 281, poz. 2780). Do dnia 30 stycznia 2005 r. przepis art. 79 Prawa przewozowego brzmiał: „Minister właściwy do spraw transportu w drodze rozporządzenia określa:

- 1) szczegółowy tryb i sposób ustalania stanu przesyłek,
- 2) warunki, jakim powinny odpowiadać reklamacje i wezwania do zapłaty, oraz szczegółowy tryb załatwiania reklamacji.”

Upoważnienie zawarte w tym przepisie nie wskazywało, że akt wykonawczy ma dotyczyć również przewozu osób, jak również nie określało dyrektywy co do treści norm zawartych w rozporządzeniu.

Akt wykonawczy wydany na podstawie art. 79 Prawa przewozowego (w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 stycznia 2005 r.), tj. rozporządzenie Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 25 lutego 1997 r. w sprawie przewozu przesyłek towarowych (Dz. U. Nr 26, poz. 142, z późn. zm.) wobec odmiennego brzmienia art. 79 Prawa przewozowego oraz generalnie odmienniej podstawy prawnej (podstawą prawną tego rozporządzenia bowiem, oprócz art. 79, były również art. 56 ust. 1 i 2 oraz art. 57 ust. 3 Prawa przewozowego), co do zasady musiał zawierać odmienne regulacje niż rozporządzenie Ministra Transportu i Budownictwa z dnia 24 lutego 2006 r. w sprawie ustalania stanu przesyłek oraz postępowania reklamacyjnego (Dz. U. Nr 38, poz. 266), zwanego dalej „Rozporządzeniem”.

Przepisy Rozporządzenia, określając tryb postępowania reklamacyjnego, mają na celu zapewnienie sprawnego i terminowego dochodzenia roszczeń, czemu służy m.in. określenie terminów zarówno zgłaszania reklamacji (§ 9 ust. 1), jak i ich rozpatrywania (§ 6 ust. 1). Aby to zapewnienie było skuteczne niezbędne jest również określenie skutków, jakie ponosić będzie podmiot, który naruszy określone terminy: w przypadku złożenia reklamacji po upływie terminu 3 miesięcy od dnia otrzymania wezwania do zapłaty – skutkiem jest pozostawienie tej reklamacji bez rozpoznania (§ 9 ust. 3 pkt 1 Rozporządzenia), zaś w przypadku naruszenia terminu udzielenia odpowiedzi na reklamację, tj. 30 dni od dnia przyjęcia reklamacji przez przewoźnika, skutkiem jest uznanie, że reklamacja została uwzględniona (§ 10 Rozporządzenia).

Art. 92 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej stanowi m.in., że rozporządzenie może być wydane na podstawie szczegółowego upoważnienia zawartego w ustawie i w celu jej wykonania, zaś samo upoważnienie powinno określać organ właściwy do wydania rozporządzenia i zakres spraw przekazanych do uregulowania oraz wytyczne dotyczące treści aktu. W przedmiotowej sprawie art. 79 pkt 2 jednoznacznie wskazuje, że minister właściwy ds. transportu w rozporządzeniu powinien określić, m.in. warunki, jakim powinny odpowiadać reklamacje i wezwanie do zapłaty z tytułu przewozu osób i przesyłek oraz tryb postępowania reklamacyjnego – mając na uwadze zapewnienie sprawnego i terminowego dochodzenia roszczeń. Z uwagi na to, że Rozporządzenie jest aktem wykonawczym do Prawa przewozowego, należy zauważyć, że § 10 Rozporządzenia ma na celu zdyscyplinowanie przewoźnika przy rozpatrywaniu reklamacji, zwłaszcza w kontekście masowo zawieranych umów przewozu, co niewątpliwie ma na celu zapewnienie sprawnego i terminowego dochodzenia roszczeń i co wpisuje się w dyrektywę co do treści norm, określoną w art. 79 Prawa przewozowego. Zapewnia to bowiem sprawne i terminowe dochodzenie roszczeń, a także zapobiega przewlekłości postępowania reklamacyjnego.

Powyższe koresponduje również z art. 75 ust. 1 Prawa przewozowego, który stanowi o dopuszczalności dochodzenia roszczeń w postępowaniu sądowym na podstawie przepisów tej ustawy i aktów do niej wykonawczych. O ile w odniesieniu do roszczeń przewoźnika warunkiem tej dopuszczalności jest bezskuteczne wezwanie zobowiązanego do zapłaty, a więc nie jest wymagana żadna aktywność zobowiązanego po takim wezwaniu, to w odniesieniu do podmiotu zgłaszającego reklamację ustawodawca określił, że wymagane jest „bezskuteczne wyczerpanie drogi reklamacji”. Droga reklamacji zaś, określona w przepisach Rozporządzenia, kończy się odpowiedzią przewoźnika na reklamację (zgodnie z § 6 ust. 1 Rozporządzenia, przewoźnik ma obowiązek udzielenie odpowiedzi na reklamację w terminie 30 dni od dnia przyjęcia reklamacji). Zatem w przypadku braku „sankcji” w postaci uznania uwzględnienia reklamacji z mocy samego prawa (§ 10 Rozporządzenia), przewoźnik mógłby skutecznie uniemożliwić zakończenie drogi reklamacji, co w konsekwencji mogłoby doprowadzić do przedawnienia roszczenia.

Mając powyższe na uwadze, nie podzielam poglądu Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w Poznaniu, wyrażonego w w/w postanowieniu o niezgodności § 10 Rozporządzenia z art. 79 Prawa przewozowego i wnoszę o uznanie, że § 10 Rozporządzenia nie wykracza poza zakres delegacji ustawowej i w związku z tym jest zgodny z art. 79 Prawa przewozowego.

z up. MINISTER
Zbigniew Rynasiewicz
Sekretarz Stanu

Załączniki:

- 1) poświadczony za zgodność z oryginałem odpis pełnomocnictwa dla Pana Zbigniewa Rynasiewicza – Sekretarza Stanu w Ministerstwie Infrastruktury i Rozwoju;
- 2) pięć odpisów niniejszego pisma.

